

(המשך מעמוד 61)

לא, כרגע הוא נמצא בגרמניה המערבית, אבל הוא חושב לחזור ארצה.
● **הוא סבל בילדותו מהעובדה שהיא בנה של פליציה לנגר?**
כלשון המעטה אפשר לומר שזה לא עזר לו. לפני הלימודים ואחרי הלימודים הוא סבל.
● **מאיזו בחינה?**
התנכר אליה.
● **הילדים?**

לא, מבחינה חברתית הוא היה ילד מקובל בצורה בלתי רגילה. המימסד התנכר אליו.

● **היא מחזיק באותן דעות פוליטיות שלך ושל בעלך?**
כן.

● **את הסכמת שהיא ישרת בצבא? אנתנו לא פציפיסטים. כעלי שירת בצבא ביחידת מילואים קרבית עד לפני שנה. היה ברור רק דבר אחד: שהוא יסרב לשרת בשטחים.**

● **וקיבלו את סירובך?**
או עזר היו משחררים בלי בעיה. הוא גם לא שירת בשטחים הכבושים.

● **ובחייל בצבא, איך הוא הסתדר עם העובדה שהיא בנה, שהוא מחזיק בדעותיך?**

אני לא רוצה לדבר על תקופת הצבא שלו. אני רק יכולה להגיד לך שמיכאל היה מחוסן. כשהוא היה תינוק הייתי סוחבת אותו על הידיים ומחלקת כרוזים. הוא גדל עם זה. הוא מכבד את העבודה שלי וגם בה מאוד מאוד.

● **האין זה מתסכל אותך שאת מכובדת כליכך בחברה הערבית, שבתוכה את אינך חיה, ולא מכובדת כלל בחברה הישראלית?**

זה לא נכון שאני לא מכובדת בחברה הישראלית. בחוגים העובדים איתי אני מכובדת מאוד. גם אצל העבר השני של המיתר. אולי לא אוהבים אותי, אבל מכבדים ולא מזלזלים. וזה חשוב מאוד. אני לא מצפה ליחס של אהבה מהמימסד שאני נאבדת איתו.

● **אבל שם, אצל הערבים, את אישיותי חשובה מאוד, ואילו כאן בישראל, בחוגים מסוימים את פרסונה נזקקת גרמניה.**
זה המחיר.

● **כשאת משלמת בצק ואנשים מזדמנים את שמך, מה התגובה שלהם? כבוד והגינות.**

● **איך את מסבירה את זה? זוהי גישה ספורטיבית של אנשים. אנשים ככל זאת מודעים לכך שעבודתי קשה מאוד.**

● **את לא נתקלת בעוינות ברחוב? יש גם המון עוינות. היכן שיש פחות תרבות יש יותר עוינות. בקרב רבים מהחיללים בשטחים ניכרת שינאה. אל תשכחי שאני מבלה שעות בשטחים ובבתי-הכלא. כל אותם החוגים הרואים בפלסטיני אויב לנצח, רואים כי אויב רביע, ומישקלם אינו מבוטל. לעתים אני מרגישה את זה גם פה, בתל-אביב. שינאה וזרות. יחד עם זאת, בשנה האחרונה האנשים התפכחו, ומי שפויק עיניים מבין שמי שעוזר לפלסטינים לא כרי להיטמא בתוכם אלא כרי להישאר ישראלי ולחיות איתם ביקר, מבין אותי.**

● **האין בלהיטות שלך להגן על כל פלסטיני מין אובססיה? ישנו ציבור שלם המדוכא כבר 16 שנה, והריכזי נמשך ולובש צורות שונות והביא להשחתת המידות של המרכאים, וכל רגע מביא לך דברים נוספים. אז את חושבת שזו אובססיה?**

● **איך את יכולה להישאר את עצמך? האם אינך נאבדת בתוך ההזדהות שלך איתם?**

לעולם לא כי אני רואה את התפקיד שלי כישאלי קודם כל. הרי יש גם עורכי-דין ערביים, והתפקיד שלי הוא רווקא כחור בת של העם הזה. אני ישראלית, בת התרבות האירופית, ואני לא מנסה להידמות לערבים או לאמץ את תרבותם. אני ישראלית ממוצא פולני, וזו המולדת שלי, ולי יש הזכות להיצא פה, אז למה שלוערבים לא תהיה הזכות? אני מסתכלת על המחנה-הפליטים רדיישה ואנשים אומרים לי: כ-1948 גרתי בבית ג'וברין, ואני אומרת לעצמי: אלהים איריים, לי היתה הזכות לכוא לכאן ולחיות כאן ומהם נשללת הזכות!

● **אם תפרוץ מילחמה ותיווצר בער יה קורמיות של הם או אנתנו — איפה תעמד?**

אני חושבת שאם יהיה הסכם שלום, לא יהיה הם ו-אנחנו. אין אצלי „אנתנו ו-הם“ ולא צריכה להיות מילחמה. אני מאמינה שרק במילחמת חוסר-כרירה צריך לשפוך דם, ואין מילחמת חוסר-כרירה בינינו ובין הפלסטינים. כרגע שנוצר מצב בישראל שרוצים לחסל את הבעיה הפלסטינית, אני לא מתיישרת ואני מוכנה להטיף לפי מישפט העמים לא לשרת בלבנון, ואני מוכנה לנמק מרוע אני עושה זאת זה למעני. התפקיד שלי עוזר לישראל יותר מאשר לפלסטינים. בסופו של דבר, התפקיד הזה יבנה גשר אליהם. בסופו של דבר יהיה שלום, כי בלי שלום א-י אפשר לחיות. מישוו, שחושב שזה חייב? אנתנו נמעגל קסמים גורא, שתובע כל יום קורבנות נוספים. את מגדלת ילדים כדי למסור אותם בגיל 18, שיהרגו. אני חושבת על הנכד שלי. מה יהיה כשהוא יהיה בן 218 אני לא רוצה שיהרג.

● **את אומרת את זה גם להם? תגיד, זה פלא שהם קיצוניים? הרי נטלו מהם הכל! כשאני רואה את היחס הטוב שלהם אלינו, אני מתפלאה כמה הם אסירי תורה.**

● **לפני כמה שנים אימצת בן פלסטיני, מי הוא?**

האימוץ הוא סימלי, כי יש לו אמה אמיתית. בני הוא סמי איסמאעיל. הוא הורשע על-ידי בית-המשפט הישראלי בעוון השתייכות לאירגון עויין. הוא נולד בארצות-הברית והגיע לכאן כרי לבקר את אביו הגוסס. נפגשתי איתו בכלא. הוא רצה להתאבד, הילד הזה. פגעו בו, השפילו אותו. הוא רק רצה לבקר את אביו והאשימו אותו שהוא חבר באירגון החזית העממית.

● **והוא לא היה חבר?**

לא היה אף פעם חבר באירגון. כך אמר לי ואני מאמינה לו. הוא הבן שלי. היו לו ירדים מהאוניברסיטה שהשתייכו אבל הוא לא. קיויתי שיווכה, אבל הוא הורשע וקיבל 15 חודשים. אחר-כך גורש ומאו אנתנו נפגשים בחו"ל. כאשר פגשתי אותו הוא היה אחרי בידוד וסבל מפגיעות נפשיות. לא נתנו לו לישון. נוצר בינינו קשר עמוק מאוד. יש בו משהו מיוחד, בסמי. אני ככלל אוהבת ילדים, כנראה שלא ניצלתי את המוטציה האמהי שלי. כאן עם סמי, נוצר משהו מיוחד שבמיוחד. והוא אמר לי: את יודעת, פליציה, כליכך הייתי רוצה שתהיי אמה שלי? הוא אמר את זה בצורה כל-כך ילדותית וכובשת, שא-י אפשר היה לעמוד בזה. ביקשתי מבעלי שיבוא לבית-המישפט ויראה אותו. הוא אמר לי שאני צודקת. אני רואה אותו כבני, ונוצר קשר נפלא בינו ובין בני מיכאל. הוא היה בחתונה שלו בכולגריה.

● **את אוהבת את הארץ? אני אוהבת את הארץ אבל שונאת את אלה המרכאים. האהבה שלי לארץ מחוברת לטרוניה קשה, עם כאב. מה עשו לארץ הזאת? מרוע הפכו אותה לכזאת? מרוע לא נותנים לשמוח מרוע לא נותנים להנות מהאביב, מהים? קשה לי לשמוח בארץ הזאת. קשה לי לשמוח כשכל יום הבחורים שלנו נופלים. קשה לי לראות את המדורות השחורות בעיתונם. אני אומרת לעצמי: אלוהים, זה יכול היה להיות מיכאל! וכאן שמחים אנשים שלא איכפת להם לא מהארץ, לא מהתרמית. שואלים אותי מה נשמע — אני לא יכולה לענות מצויין. שואלים אותי אם אני חולה. יש לי בעל נפלא וכן, ועוד בן בארצות-הברית, ואני לא יכולה לשמוח.**

● **חשבת פעם לעזוב את הארץ? בחיים שלי לא: אני בארץ לטוב ולרע, כמו בברית נישואין, ובתקופה האחרונה יותר לרע. אבל אין לי מקום אחר. הרבה פעמים אמרתי לפלסטינים: אין לי מקום אחר תחת השמש.**

● **מה את אומרת לאלה האומרים לך שאת צריכה לחזור לפולין, כי הגעת לפה אחרי 1948?**
זה לא אפייני לפלסטינים להגיד דבר כזה, ואף אחד לא יגיד לך את זה בחברון וכרמאללה. בסופו של עניין, הריכוז הגדול ביותר של הפלסטינים הוא פה, והם לא יגידו לי לחזור לפולין. הם יודעים שיש פה מקום גם להם וגם לנו. הם היו רוצים לחזור, לא שאני אחזור.

● **לאן יחזור? בג'ורדן? אמר בזמנו שאפשר ליישב 56 מיליון יהודים בנגב.**

● **את מאמינה שהערבים יסכימו לגור בנגב?**

הפלסטינים יודעים היטב שאין להם דרך חזרה לבתיהם כיפו, כרמלה ובלוד. הם יודעים שזה לא בא בחשבון. אך יש להם, עקרונות לרעתי, הזכות של חוזה הלימודת.

היא ניסתה להתאבד! לפני שלוש שבועות ניסתה רונית גמליאל, אשתו של הספר גילי, להתאבד. היא בלעה את כל הגולות שמצאה בבית והזכה לבית-החולים מחוסרת הכרה.

הדוגמנית קארין דונסקי פירסמה את הספר גילי גמליאל בין הדוגמניות בארץ. הוא ליווה אותה לכל אירוע שבו היא הופיעה. מסתבר שבעיסוק זה הבן-אדם הוא כישרוני ביותר.

רונית גינסבורג-גמליאל, אשתו של ספר-הצמרת גילי גמליאל, הגישה לבית-המשפט תביעת מוזנות על סך 1,175,000 לירות לחודש, ותוספת של מיליון וחצי לירות לשנה לצרכי הוצאות נסיעה לחופשה בחו"ל. היא טוענת שהיא הורגלה לחיים על רמה גבוהה בשנות נישואיה, כי בעלה מרוויח 6 מיליון לירות בחודש נטו.

רונית הכירה את גילי כשכאה להסתפר אצלו, בהיותה נערה בת 16 וחצי, תלמידת תיכון. לא ארכו הימים והיא עזבה את בית-הספר, וכשהיתה בת 17 פחות 11 יום היא נישאה לו. לחתונה הגדולה, שבה השתתפו כל היפים והיפות בארץ, הזומנו 1500 איש. לפני שנתיים וחצי נולדה להם בת, מורן. היום, בטרם מלאו לה 21, רונית היא כמעט גרושה.

להתאבד בים

רונית היא אשה יפהיפה, בעלת עיניים ירוקות ופנים שחומות. אך האשה הצעירה הגיעה עד כדי ניסיון התאבדות. כשגילי חזר הביתה אחרי ששוחרר בערבות, היא נסעה לים